

☐ ☐ ☐ Cəməri-Sadiq həzrətləri buyurur:

☐ ☐ ☐ **“Rəsulullah r -in zahirində yaşayan kəsin sünnidir. Onun (həm zahir həm də) batinində yaşayan kəsin isə sufidir.”** [\[1\]](#)

☐ ☐ ☐ [İnsan oğlunun yaradılışdan gələn iki tərəfi var:

☐ ☐ ☐ 1) Turabi, yəni torpaqdan yaradılmış cismani tərəfi.

☐ ☐ ☐ 2) Ruhi, yəni dəruni və qəlbi tərəfi.

☐ ☐ ☐ İnsan oğlu ruhi və cismani quruluşdan ibarət olduğu kimi ilahi əmr və qadağalar da insanın həm zahirini, həm də batinini tənzimləyir.

☐ ☐ ☐ Məqbul qulluq həyatı üçün bədən və ruh, ağıl və qəlb, maddə və məna daim ahəng içində olmalıdır. Çünki bədənsiz namaz qıla, oruc tuta bilmərik. Xeyirli və saleh əməllər işləyə bilmərik. Lakin bədən insanın əsas varlığı deyil. Bədən bir növ ruhun libası kimidir. Ona görə də bədənin hökmü ölümlə sona çatır.

☐ ☐ ☐ Düşündüyümüz zaman iki qapılı karvansaraya bənzəyən bu dünya Hz. Adəm u -dən bugünə qədər saysız-hesabsız insanın gəlişi ilə bir qapıdan dolub, digərindən boşalıb. Torpaqdan yaranan insanın təkrar torpağa qayıdışı ilə taşanan bu dövriyyə qiyamətə qədər davam edəcəkdir. Üstündə gəzdiyimiz yer üzü bir tərəfdən dünyaya gələcək bütün insanların mayasını/nüvəsini özündə saxlayarkən, digər tərəfdən də bu günə qədər gəlib-keçmiş milyardlarla insanın torpağa dönmüş cəsədləri ilə doludur... Sanki üst-üstə düşən milyardlarla kölgə kimidir... Sabah biz də toprağın qoynuna girərək bu qaranlıq kölgənin içində yerimizi tutacağıq. Ondan sonra isə əbədi həyat başlayacaq.

Yazan redaktor

20.05.14 04:06 - axırncı dəyişikliklər 20.05.14 10:15

☐ ☐ ☐ Məhz həmin əbədiyyət səfərində bizə cismani gücümüz və gözəlliyimiz yox, qəlbi gözəlliyimiz və bunun isbatı olan saleh əməllərimizdir.

☐ ☐ ☐ Ona görə də **Mövlana hənri** belə nəsihət edir:

☐ ☐ ☐ “Vücudunu həddən artıq bəsləməyi *çalışma!* Çünki o, sonunda torpağa verilmək qurbandır. Sən könlünü feyz bulaqlarından doldurmağa bax. Çünki ucalara gedmək və şərəflənən olan odur...”

☐ ☐ ☐ *Ruhuna məni qidalar ver. Kamil düşüncə, incə anlayış və ruhi qidalarla bəslə ki, gedəcək yerə gülcü və qüvvətli getsin!”*

☐ ☐ ☐ Əslində bu fani imtahan dünyasına göndərilməyimizdən məqsəd də nəfsani ehtirasları kənarlaşdıraraq mənən təmizlənmiş səlim bir qəlb ilə Rəbbimizin hüzuruna qayıda bilməkdir. İnsanın bu qayətə çatması üçün Allah-Təala ilahi kitablar, peyğəmbərlər və mürşidi-kamillər lütf etmişdir.

☐ ☐ ☐ Uca Allah bu lütfünün ən mükəmməlini isə insanlıqda təcəlli edən ilahi sənətin ən müstəsna xariqəsi olan **Hənri** -in misilsiz nümunəvi şəxsiyyətində sərgiləmişdir.

☐ ☐ ☐ Hidayət rəhbərimiz Qurani-Kərimin canlı təfsirindən ibarət olan nəbəvi həyat Rəbbimizin biz qullarından istədiyi **“kamil insan”** modelinin ideal nümunəsidir.

☐ ☐ ☐ Fəqət **Cənab Sadiq hənri** -nin də işarə etdiyi kimi, Allah Rəsulunu özümüdə rəhbər seçərkən onu yalnız şəkli və zahiri tərəfi ilə deyil, bununla yanaşı ruhi, dəruni və əxlaqi tərəfi ilə də gücümüz çatdığı qədər nümunə götürməliyik. Əks təqdirdə sanki bir qanadlar uçmağa çalışan quş kimi qulluğumuz da Haqqın rizasına vüslət yolunda nöqsanlı qalar.

☐ ☐ ☐ Bu baxımdan Rəsulullah r -i söz, fel və davranışları etibarilə tanımaq qədər Onun könül

Yazan redaktor

20.05.14 04:06 - axırını dəyişikliklər 20.05.14 10:15

dünyası ilə də yaxından tanışlıq zəruridir. Bu isə Allah Rəsulunu

□ □ □- Daim axirəti seçməsi,

□ □ □- Zöhd və riyazəti,

□ □ □- İxlas və təqvası,

□ □ □- Ehsan və müraqibə həssaslığı,

□ □ □- İbadətlərdəki xüsu halı,

□ □ □- İlahi qüdrət və əzəmət təcəlliləri qarşısında Allah qorxusu, acizlik, heçlik hissiyatı və dərin təfəkkürü,

□ □ □- Bəşəri davranışlarda müstəsna nəzakət, zəriflik, ədəb və həyası,

□ □ □- Bütün məxluqata qarşı geniş şəfqət və mərhəməti,

□ □ □- Misli görülməmiş comərdlik, fədakarlıq və qayğıkeşliyi kimi, bütün örnək halları və əxlaq cəhətiylə də tanımaq deməkdir.

□ □ □Təsəvvüfi tərbiyənin əsasını Hz. Peyğəmbərin zahiri və batini bütün hal və hərəkətlərində bütünləşmə cəhdi təşkil edir. Rəsulullahın halı ilə həmhəl olmaq, əxlaqla əxlaqlanmaq üçün Onun sünələri dəqiqliklə riayət etməklə yanaşı qəlbi keyfiyyətlərindən də faydalanmağa çalışmaqdır. Bu sayədə dini **şəri t, təriq t, həqiq tvə mərif t** kamilliyi

Yazan redaktor

20.05.14 04:06 - axırını dəyişikliklər 20.05.14 10:15

ilə idrak edib yaşamağa cəhd göstərməkdir.

□ □ □ Dini dərk edib yaşamaq xüsusundakı bu qəlbi dərinlik fərqi məşhur misalla xülasə edə bilirik:

□ □ □ * Şəriətdə doyandan sonra yemək israfdır.

□ □ □ * Təriqətdə doyana qədər yemək israfdır.

□ □ □ * Həqiqətdə kifayət miqdarını Allahın hüzurundan qafil olaraq yemək israfdır.

□ □ □ * Mərifətdə isə bütün bunlara əlavə olaraq nümetlərdəki ilahi təcəlliləri idrak etmədən yemək israfdır. Çünki Allah-Təalanın yaratdığı hər varlıq Onun sonsuz qüdrət və əzəmətinin dəlili mahiyyətindədir.

□ □ □ Məhz təsəvvüf Hz. Peyğəmbərin nümunəvi əxlaqından və könül aləmindən əks edən bu kimi qəlbi həssaslıqları və təfəkkür dərinliyini bütün qulluq həyatına nəqş edə bilmə cəhdindən ibarətdir.

□ □ □ Haqq-Təala Həbib-i Əkrəm r -i “misilsiz nümunəvi şəxsiyyət” olaraq qiyamətə qədər gələcək bütün insanlığa ərməğan etmişdir. Xüsusilə zəmanəmizdə Rəsulullahın nümunəvi şəxsiyyət və xarakteri ilə birlikdə qəlbi həssaslığını da bütün ehtişamı ilə idrak etməyə möhtacıq. Aləmlərə rəhmət olaraq göndərilən Allah Rəsulunun müsəlman və ya qeyri-müsəlman, canlı və ya cansız bütün məxluqata şamil olan mərhəmət duyğusunu bu gün daha çox idrak etmək məcburiyyətindəyik.

□ □ □ Kainatın iftixar qaynağı Rəsulullah r -in acından qarnına daş bağladığı zamanlar olardı, günlərlə evində ocaq yanmaz, yemək tapılmazdı. Lakin əlinə dünya malı düşən kimi –borcu varsa, onu ödəmək üçün ayırdığı xaric- özü üçün heç nə saxlamazdı. Özü möhtac olsa da ısrarla nəyi varsa, möhtaqlara infaq edərdi. Bu hal Rəsulullah r üçün misilsiz ləzzət idi.

Yazan redaktor

20.05.14 04:06 - axırncı dəyişikliklər 20.05.14 10:15

Əshabının ehtiyacını təmin etmədən özünün və ailəsinin ehtiyacını düşünməzdi. Hər halda “əvvəlvə ümmətim” deyər, ümməti hüzurə qovuşmadan rahatlıq tapmazdı.

☐ ☐ ☐ Qeyd edəcəyimiz hadisə bu nəbəvi həssasiyyətin necə də gözəl nümunəsidir:

☐ ☐ ☐ Səhabədən **Əbu Hüreyrə** t bir gün çox acmış, yeməyə heç nə tapmadığı üçün də qarnına daş bağlamışdı. Belə bir vəziyyətdə **Hz. Əbu Bəkr** qarşılaşdı və onu doyduracağını ümid edərək bir ayə haqqında sual verdi. Həzrət Əbu Bəkr isə suala cavab verdikdən sonra getdi. Daha sonra

Hz. Ömər

gəldi. O da eyni cür rəftar etdi. Çünki o anda heç birinin imkanı yox idi. Bu zaman

Allah Rəsulu

r Əbu Hüreyrəni gördü və qəlbindən keçəni üzündən oxuyaraq onu evinə dəvət etdi.

☐ ☐ ☐ Rəsulullahın evinə bir az süd gətirmişdilər. Əbu Hüreyrə südü görüb sevindi. Lakin Allah Rəsulu Əbu Hüreyrəyə Suffə əshabını çağırmağı əmr etdi. Suffə əshabı özünü tamamilə İslamı öyrənməyə həsr etdiyi üçün dünyalıq qazanmaqla məşğul olmayan kasıb səhabələrdi.

☐ ☐ ☐ Allah Rəsulunun Suffə əshabını dəvət etməsi Əbu Hüreyrənin o qədər də xoşuna gəlmədi. Çünki içəcəkləri süd onlara kifayət etməyəcəkdi. Lakin Allah Rəsulunun əmrinə itaətsizlik də olmazdı. Bu düşüncə ilə dərhal gedib Suffə əshabını dəvət etdi.

☐ ☐ ☐ Rəsulullah Əbu Hüreyrəyə tapşırırdı ki, südü bir-bir bütün Suffə əshabına təqdim etsin. Qabı əlinə alan hər səhabə doyunca süddən içdikdən sonra Əbu Hüreyrəyə verdi. Bütün Suffə əshabı içdikdən sonra Əbu Hüreyrə t qabı Rəsulullah r-ə uzatdı. Allah Rəsulu əlinə aldığı qabı Əbu Hüreyrəyə verərək:

☐ ☐ ☐ “– *Otur, iç!*”,- buyurdu. O da oturub doyunca içdi. Nə zaman qabı Rəsulullahə vermək istəsə, təkrar:

☐ ☐ ☐ “– *Otur, iç!*”,- buyurdu. Nəhayət, Əbu Hüreyrə t:

“– Xeyr, Səni haqq peyğəmbər olaraq göndərən Allaha and olsun ki, artıq içəcək yerim qalmadı”,- dedi. Nəhayət Rəsulullah r qabı əlinə götürdü, Allaha həmd etdi, bismillah deyərək qalan südü içdi.” (Bax. Buxari, Rıqəq, 17)

Məhz Allah Rəsulunun könül iqlimindən hissə alan Peyğəmbər aşıqləri də yer üzündə üşüyən möminlər var olduqca isinə bilməyən, qonşuları ac ikən tox yata bilməyən, din qardaşlarının iztirabı ilə kədərlənən, özünü məzluma, qəribə, yetimə və kimsəsizə zamin bilən və könüllərini bir rəhmət dərgahı halına gətirmiş olan ali ruhlardır.

Görəsən, bizim könül dünyamız bu qəlbi duyğulardan nə qədər nəsim almışdır? Bu nəbəvi həssas ölçülər vicdanlarımıza nə qədər tanış gəlir? Ağır iztirablar içində qıvrılısa da yüksək həya, iffət və heysiyyəti səbəbilə heç kimə ehtiyacını ərz edə bilməyən qəlbiqırıq din qardaşlarımızı simasından tanıya biləcək könül gözünə sahibikmi? “Əvvəlcə nəfsim” demək yerinə, “əvvəlcə din qardaşım” deyə biləcək qayğıkeş ruha sahibikmi?..

Allah-Təala əziz Peyğəmbərini bizə belə təqdim edir:

“Siz özünüzdən bir peyğəmbər gəldi ki, sizin ziyət (məşəqqət) düşməyiniz ona ağır gəlir, o sizdən (sizin iman gətirməyinizdən) ötrü tənədir, möminlər qarşı rauf (şəfqətli), rəhimdir (mərhəmətlidir)!” (Tövbə, 128)

Yəni Uca Rəbbimiz Rəsulunun ümmətinə olan məhəbbət və düşkünlüyünü özünə aid iki böyük sifət olan **“rauf”** və **“rəhim”** ilə ifadə edir. Zira Allah Rəsulu şəfqətli bir ananın övladına olan məhəbbət və mərhəmətindən daha çoxunu ümməti üçün his sedirdi. Bunun saysız-hesabsız nümunələrini dəfələrlə həyatında göstərmişdir.

Bir səfərə gedəndə ordunun ən önündə irəliləyərək ümmətinə düşar ola biləcək əziyyət və məşəqqətlərə əvvəlcə özü sinə gərmək istəyir, geri qayıdarkən də ən arxadan gələrək yaralı və kədərli müsəlmanlara kömək edir, onların dərdlərinə şərik olaraq təsəlli verirdi.

Yazan redaktor

20.05.14 04:06 - axırncı dəyişikliklər 20.05.14 10:15

☐ ☐ ☐ Həmçinin o Rəhmət Peyğəmbəri:

☐ ☐ “Mən hər möminin öz nəfsində daha yaxınam. Bir adam ödlüyü zaman malı qalarsa, o mal yaxınlarına aiddir. Lakin borcu və ya yetimləri qalmışsa, həmin borc mənə aiddir, yetimləri baxmaq da mənə nimət və zifətmdir”, - buyururdu. (Müslim, Cümə, 43; İbn Macə, Müqəddimə, 7)

☐ ☐ ☐ Ömrü boyu ümmətinin yaxşılığı üçün çırpındığı kimi vəfatından sonra da ümmətinin dərdiylə dolu olacağını belə ifadə edirdi:

☐ ☐ ☐ “Hər yatım sizin üçün xeyirlidir. Başınıza bəzi hadisələr gələrsə, bunun üzərində sizə ilahi vəhy və hökmlər nazil olar. Vəfatım da sizin üçün xeyirlidir. Əminləriniz mənə qorun olunar. Gözümün bir mənim gördüyüm zaman Allahla həmd edərdim, pis bir mənim linizi gördükdə də sizin üçün Allahdan bağışlanma diləyirdim” (Heysəmi, IX, 24).

☐ ☐ “Diqqətli olun! Mən yaşadığım müddətdə sizin üçün əmin-amanlığa və sülhəyəm. Vəfat etdikdən sonra isə qəbrimdə: “Ya Rəbbi, ümmətüm, ümmətüm!..”, -deyən-deyən surə üfürülən qədr nida edərdim...” (Əli əl-Müttəqi, Kənzul-Ummal, c. 14, s. 414)

☐ ☐ ☐ Gördüyümüz kimi Allah Rəsulunun ən böyük dərdi ümmətinin səadəti və əbədi qurtuluşu idi. Ömrü boyu olduğu kimi indi də bərzəx aləmində ümmətini dilindən və könlündən düşürməyib Rəsulullah r-ə eyni eşq və məhəbbətlə cavab verə bilmək Ona ümmət olmaqla şərəflənən hər bir möminin vəfa borcudur.

☐ ☐ ☐ Bəs bu xüsusda bizim vəziyyətimiz necədir? Allah Rəsulu qiyamətə qədər qəbrində bizim üçün dua edərkən, bizim arzularımız, istək və hədəflərimiz nə qədər “nəfsi-nəfsi” eqoizmi izhar edir, nə qədər “ümməti-ümməti” qayğısı daşıyır?

☐ ☐ ☐ Rəsulullah r –in ümməti üçün etdiyi bir çox duasındakı arzularının gerçəkləşməsi yolunda hansı cəhdləri etdik? Nəbəvi bir arzunun həyata keçməsi uğrunda hansı dünyəvi arzumuzdan üz çevirdik?

Ümməti-Muhammədin maddi və zahiri ehtiyacları ilə birlikdə mənəvi və imani dərdlərinin nə qədəri ilə maraqlana bildik?

Millətimizin din, iman və əxlaq sahəsində yaşadığı dəhşətli erroziyanın qarşısını ala bilmək üçün hansı mücadiləni verdik?

Alla Rəsulu r sevincdə və kədərdə, zəfərdə və məğlubiyyətdə, bolluqda və qıtlıqda daim “**axır gələcətin axır tək günü olduğu**” nu vurğulamış və:

“Allahım, bizi dinimizdə müsibətə düşürmə! Dünyanı nə böyük düşüncəmiz və qaygımız, emlimizin çata biləcəyi son nöqtə qılma!...” [2], - deyə dua etmişdir. Bəs bizim dərdlərimizin və təlaşlarımızın əsas ağırlığı dini və uxrəvi məsələlərdir, yoxsa gündəlik dünyəvi təlaşlar və nəfsani ehtiraslardır?..

Gündəməimizi məşğul edən saysız təlaş və qorxularımız içində “**son nəfəs**” qorxusu, “**axır tək**” təlaş və “**ümməti-Muhamməd**” in dərdləri neçənci sırada yer alır?..

Unutmayaq ki, Allah Rəsulunun biz ümməti ilə bağlı bütün bəyanları hər birimizə böyük bir məsuliyyət yükləyir. Biz də o “**rauf və rəhim**” Peyğəmbərə vəfa göstərərək ümmətin dərini çəkməli, Rəsulullahın gül üzündə bir təbəssüm ola bilmək səyləri ilə çırpınmalıyıq.

İslam alimləri yer üzünün hansısa bölgəsində zülmə məruz qalan, əsir düşən və ya əzilən din qardaşlarına kömək etməyə gücü çatdığı halda yardım etməyən müsəlmanların böyük günaha batacaqları xüsusunda ittifaq etmişlər.

Bu gün Myanma, Suriya, Afrika və digər İslam torpaqlarındakı din qardaşlarımızın acınacaqlı halı bizim üçün ilahi imtahan tablosudur!..

Biz ümmətin dərdiylə dərdlənib Allah Rəsulunun əmanətinə nə qədər sahib çıxıb bilərsək, Rəsulullahın mübarək siması da bizim sayəmizdə həmin nisbətə güləcəkdir. Lakin –Allah qorusun- biz eqoizm bataqlığına düşüb nəfsani didişmələrlə din qardaşlığı hüququnu tapdalayarsaq, bu dəfə də Onun rəqiq və lətif ruhu bizim ucbatımızdan inciyəcək, hüznə qerq olacaq.

□ □ □ Necə ki, **Rəsulullah** r qəlbini titrədən bu təlaş bız ümmətinə xəbərdarlıq edərək belə dilə gətirmişdir:

□ □ □ *“Mən axir t sizdə n vvl ged c y m v sizin üçün hazırlıq gör c y m, sizin Allah yolundakı xidmətləriniz şahidlik ed c y m. Görüş yerimiz Kövs r hovuzunun yanındır. Mən hal-hazırda olduğum yerdə n Kövs r hovuzunu görür m. Sizin Allaha şükrik qoşmağınızdan qorxmuram. Amma dünya ehtirası ilə bir-birinizi qırmağınızdan qorxuram”* (Buxari, Məğazi, 17; Müslim, Fəzail 31).

□ □ □ Unutmayaq ki, məşhərin o dəhşətli anında Allah Rəsulunun şəfaətinə möhtacıq. Onun bayrağı altında toplaşib kövsər hovuzunda rahatlıq tapmağa möhtacıq. Yəni Ona yaxın olmaq və Onunla birlikdə olmaq ən həyatı zərurətdir.

□ □ □ Bu yaxınlıq və bərabərliyin yolunu isə **Könüll r Sultanı** belə müjdələyir:

□ □ □ *“İnsan sevdiyi ilə bərabərdir”* (Buxari, Ədəb, 96).

□ □ □ Lakin bu bərabərliyin həqiqəti hal bərabərliyi, əməl bərabərliyi, əxlaq bərabərliyi, duyğu və fikir bərabərliyi, xülasə, istiqamət bərabərliyidir. Allah Rəsulunun ümmətinə təşnə olmasında Onunla birlikdə olmaqdır. İbadətlərdəki xüshalında Onunla bərabər olmaqdır. davranışlarındakı nəzakət və zərifliyində Onunla bərabər ola bilməkdir...

□ □ □ Belə bir bərabərlik olduqdan sonra ən uzaqdakı adam belə yaxın sayılar. Lakin bu bərabərlik yoxdursa, ən yaxındakı belə uzaq sayılar. Yağan ilahi rəhmətdən yalnız nəfsini

Yazan redaktor

20.05.14 04:06 - axırncı dəyişikliklər 20.05.14 10:15

torpaq kimi qəbuledici hala gətirənlər istifadə edə bilərlər. Lovğalıq, təkəbbür və eqoizm səbəbilə daşlaşmış xam nəfslərə isə eynilə bərk qayalıqlar kimi üzərlərindən axıb gedən yaz yağışının rəhmət damllarından pay ala bilməzlər.

☐ ☐ ☐ **Mövlana hənrih rii**lahi rəhmətin iki böyük təcəlligahı olan **Qurani-Kərim** və **Allah Rəsulu**

na

yaxınlıq və onlardan istifadə xüsusunda insanların vəziyyətini belə təşbeh edir:

☐ ☐ ☐ *“Günəş quru budağa da, yaş budağa da yaxındır (hər ikisinin işıqlandıran və isidən şüalarını sirməz). Lakin zamanı gəldikdə yetişmiş, əzəl və gözəl tirləyən meyvəni yeyənin yaş və tər budağın günəşə yaxınlığı hara, quru budağın yaxınlığı hara?!”*

☐ ☐ ☐ *“Quru budaq günəşə yaxın olduğu üçün daha da qurumaqdan (və yandırılacaq odun olmaqdan) başqa nə edə bilər?”*

☐ ☐ ☐ Allah-Təala ayeyi-kərimədə belə buyurur:

☐ ☐ ☐ **“Biz Qurandan möminlər üçün şəfa və mərhəmət olan ayələri nazil edirik. O, zalımların (kafirlərin) ancaq ziyanını artırır.”** (əl-İsra, 82)

☐ ☐ ☐ Deməli, Qurani-Kərim və Rəsulullahə həqiqi yaxınlığımız yalnız mənəvi istifadəmiz və həmfal olmamız ölçüsündədir.

☐ ☐ ☐ Bir gün **Allah Rəsulu** belə buyurdu:

☐ ☐ ☐ - *Qardaşlarımızı görməyi çox istədim. Onlar üçün darıxdım!*

☐ ☐ ☐ Əshabi-kiram:

☐ ☐ ☐- Biz Sənin qardaşların deyilikmi, ya Rəsulallah?,- dedikdə Allah Rəsulu buyurdu:

☐ ☐ ☐- *Siz mənə nimət shabımsınız. Qardaşlarımız isə hələ dünyaya gəlməmişlərdir.*

☐ ☐ ☐- Ümmətinizdən hələ dünyaya gəlməyənləri necə tanıyacaqsınız, ey Allahın Rəsulu?,- deyə sual verdikləri zaman:

☐ ☐ ☐- Düşün ki, bir adamın ayaqları və üzü ağ olan atı var. Həmin adam bu atını hamısı qara olan bir at ilxısının içində tanıya bilməzmi?,- deyə soruşdu. Əshabi- Kiram:

☐ ☐ ☐- Bəli, tanıyar, ya Rəsulallah!,- dedilər. Allah Rəsulu belə buyurdu:

☐ ☐ ☐- *Mən həz onlar da dən sənə məz üzvləri ağappaq olduğu halda gəlməmişlərdir. Mənə vətənlərdə gedib hovuzumun başında onlara ikram etməyə üçün gözəl yeməklərdir. Diqqət edin! Bəzi rəvayətlər hətta dənənin sürüdü qovulub uzaqlaşdırıldığı kimi mənə hovuzumdan qovulacaqlar. Mən onlara “bura gəlin”,- deyəcəyəm. Mənə “Onlar sənədən sonra hallarını dəyişdirdilər (Sənənin sünnəni tərki edib başqa yollara düşdülər)”,- deyəcəklər. Bu zaman mənə dənə “Uzaq olsunlar, uzaq olsunlar!”,- deyəcəyəm”. (Müslim, Təharət, 39)*

☐ ☐ ☐Deməli, Allah Rəsulu ilə axirətdə bərabər ola bilməyin yolu bu dünyada daim Onunla olmaqdan keçir. Onun bizə bəslədiyi məhəbbət və həsrəti qarşılıqsız qoymayıb hər vasitə ilə Ona məhəbbət və bağlılığımızı yeniləməli və canlı tutmalıyıq. Çünki əsil məhəbbət iki qəlb arasında cərəyan xətti qurar. Bu xətt vasitəsilə davamlı “hal nəqli” gerçəkləşər. Həqiqi mənada sevən adama sevdininin hal və hərəkətləri davamlı olaraq əks edər.

☐ ☐ ☐Yəni sevən sevgisi nisbətində sevdininə bənzəyər, onun şəxsiyyət və xarakterindən pay götürər. Rəsulullah r -dən alacağımız ən mühüm mənəvi təhsil daxili dünyamızı Onun könül iqlimindəki hissiyatla müştərək hala gətirə bilməkdir.

Yazan redaktor

20.05.14 04:06 - axırncı dəyişikliklər 20.05.14 10:15

☐ ☐ ☐ Bir sözlə, “Mən Allah Rəsulunu sevirəm” demək kifayət etmir. Seviriksə, Onun əxlaqi və qəlbi həssasiyyətləri bizə nə qədər sirayət edir? Mərhəmətimiz nə qədər, şəfqətimiz nə qədər, əxlaqımız hansı səviyyədə?.. Dünya ilə axirət arasında seçim qarşısında qalanda “əsas həyat axirət həyatıdır” deyə bilirikmi? Lazım gəldikdə nəfsimizdən fədakarlıq edib din qardaşımızı özümüzdə tərcih edə bilirikmi? Yoxsa bütün bu sevgi ifadələrimiz əsilsiz bir iddiadan ibarətdir?..

☐ ☐ ☐ Zaman Allah Rəsuluna məhəbbətlə bağlılıq xüsusunda halımızı gözdən keçirmə zamanıdır. Nöqsanlarımızı görüb düzəltməyə cəhd etmək vaxtıdır...]

☐ ☐ ☐ **Allah-Təala hər birimizə öz Peyğəmbərinin könül iqlimində n pay götürməyi nəsihət etsin! Qəlblərimizi Onun sevgisiylə, həyatımızı da Onun sünnəsiylə bəzəsin. Axirətdə şəfaqətə nail eylesin...**

☐ ☐ ☐ Amin!..

[1] Ebû Nuaym, *Hilye*, I, 20.

[2] Tirmizi, *Dəavat*, 79